

ENTER

13

KILLER CIVIL WAR

杀手世界

孤泣 Gu Qi ฝึยน
scimmietta ฝน

6

โลกนรก 06 : Killer Civil War

孤泣 Gu Qi เขียน scimmietta แปล

《殺手世界 06 : Killer Civil War》孤泣 (Gu Qi) 著

Copyright © Feel Co., Ltd. (青馬文化事業出版有限公司)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2435-5

ภาพประกอบปก Patrick Foto / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเตอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญพัฒน์ทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

CSDEJL

ທ່ານ

ณ ร้านกาแฟกลางแจ้งแห่งหนึ่งในฮ่องกง
ในที่จอดรถตรงข้ามร้านกาแฟมีรถลัมโบร์กินีสีส้มคันหนึ่งจอดอยู่
เห็นชัดว่าเขามาแล้ว
ชายสองหญิงหนึ่งกำลังสนทนากันอยู่
"เปย์ ไม่ว่าจะอายุเท่าไร ขอแค่เป็นผู้ชายก็ต้องเคยคิดอยากให้
ตัวเองเป็น...คนที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกทั้งนั้นแหละ" ชายสวมสูทเอ่ย
"จริง นี" เขาจดคำพูดนี้เอาไว้
เขาคือนักฆ่าอันดับเจ็ดแห่งองค์กรนักฆ่า...เปย์คู
ส่วนอีกคนคืออันดับที่หนึ่ง...ชื่อหวังเจ่อ
"ครึ่งปีเก้าสิบสี่คน" ชื่อหวังเจ่อเอ่ยสั้นๆ
"ฉันรู้ ทีมเฉพาะกิจที่สืบเรื่อง 'ข้อมูลส่วนตัวนักฆ่ารั่วไหล' ก็ตาย
ยกทีม" เปย์คูมองลัมโบร์กินีของชื่อหวังเจ่อแวบหนึ่ง "ชัดมากว่าเป็น
ฝีมือชู่ยุนไห"

ครึ่งปีมานี้ในจำนวนนักฆ่าสองร้อยหกสิบเจ็ดคนขององค์กรนักฆ่า

มีเก้าสิบสี่คนถูกฆ่าตาย

"ร่วมมือกันมั้ย"

"นายหมายถึง 'นักฆ่ากลุ่มย่อย' ของพวกเรา?"

"อืม"

"ที่จริงไม่ต้องให้นายพูด เราก็คะ..." แวตตาเปยคุคมกริบ "ล้างแค้นให้เพื่อนอยู่ดี"

"คนที่คุณพูดถึง..." สาวสวยสวมชุดพนักงานออฟฟิศคนหนึ่งถาม "คือซีเหรอคะ"

เธอคือเลขาฯ ส่วนตัวและผู้จัดการของชื่อหวังเจ้อ อายาเสะ เอิริ เปยคุพยักหน้า "ไ้เป็นคนฆ่าเขา... บุคลิกที่สามของไ้"

"สรุปว่านายจะร่วมมือกับเรา?" ชื่อหวังเจ้อจ้ถาม

"ไม่ ขอโทษนะ นี่เป็นเรื่องส่วนตัวของเรา"

"เข้าใจ"

เวลานี้ผู้หญิงคนหนึ่งก็เดินเข้ามาหาพวกเขา ชายทั้งสองผู้อยู่ในสิบอันดับแรกของตารางจัดอันดับนักฆ่าระว่างตัวขึ้นมาทันใด พร้อมโจมตีได้ทุกเมื่อ ไม่นานเพียงครึ่งวินาทีหัวของเธอก็อาจแยกจากร่างได้แล้ว

"ฉันชอบอ่านหนังสือของคุณมากเลยคะ! ขอถ่ายรูปกับคุณได้มั๊ยคะ"

เธอเอ่ยอย่างเบิกบาน

"ฮ่าๆ! ที่แท้แฟนคลับนี่เอง?" เปยคุเหสีอบมองชื่อหวังเจ้อแวบหนึ่ง "ไม่มีปัญหาครับ ถ่ายรูปกัน!"

"เซลฟี! เซลฟี! ได้มั๊ยคะ คุณเป็นคนถือมือถือ?" เธอยื่นมือถือให้เขา

"ให้เสียนแบบพี่ฟ้า* เหรอครับ ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว!" เขาเปลี่ยนสีหน้า

* ชาวจีนนิยมเรียกโจรวันฟ้า (โจวเหวินฟะ) ว่า 'พี่ฟ้า' เวลาแฟนคลับขอถ่ายรูปด้วยเขาจะอนุญาตเสมอ และขอเป็นคนถือกล้องทุกครั้ง

จากเครื่องเคียดเป็นยิ้มแยม "มา!"

เธอเดินมาอยู่ข้างๆ เปยคู ทำท่ายิ้มซุสองนิ้ว เปยคูกดปุ่มด้านข้าง โทรศัพท์ไอโฟนแล้วถึงพบว่าเป็นโหมดเซลที่นับถอยหลังสิบวินาที

"ตั้งไว้สิบวินาทีไม่เยอะไปหน่อยเหรอครับ ฮ่าๆ!" เปยคูหัวเราะ
เซ่อๆ

"คงตั้งไว้ตั้งแต่ตอนถ่ายเซลที่ระยะไกลก่อนหน้านี้แล้วไม่ได้ตั้ง
กลับมาจะคะ! ฮ่าๆ! รบแป็บนึงก็แล้วกันนะคะ!"

"โอเคครับ!"

เมื่อเวลานับถอยหลังมาถึงห้าวินาที โทรศัพท์อีกเครื่องของเธอก็ตั้งขึ้น

"ฮะ! เพื่อนที่ฉันนัดไว้จะคะ โทษทีนะคะ! รบกวรรบแป็บนึง!"
เธอเลี้ยงออกไปรับสาย

ตอนนี่เองเปยคูก็คิดว่าเธอไว้ "นี่ๆ ยังเหลือสามวินาที ถ่ายให้
เสร็จก่อนเถอะครับ!"

"ไม่คะ จัน..."

เหลือสองวินาที

"ปล่อยจันนะ! ปล่อยจัน!"

นับถอยหลังหนึ่งวินาทีสุดท้าย...

'เบรียง!!!'

มือถือ...ระเบิด!

เปยคูโดนระเบิดขนาด?

ไม่

ในวินาทีสุดท้ายมือถือก็ถูกเปยคูเขวี้ยงขึ้นฟ้าเต็มแรง ระเบิด
กลางอากาศ!

"น้องสาว ทักษะการแสดงของคุณ...ก็ห่วยไปนะ" เวลาเดียวกันนั้น เปยคูก็เอามัดเล่มเล็กจ่อเธอ "คุณรู้มั๊ย ผมไม่ใช่ซูเปอร์สตาร์อะไร ไม่เคยมีใครพุ่งเข้ามาพูดว่าชอบหนังสื่อผมมาก อยากถ่ายรูปด้วย โดยไม่ถามก่อนว่า 'คุณคือคนนั้นคนนี้หรือเปล่า' "

"อย่าฆ่าฉัน!" เธอแตกตื่นลนลาน "ฉันเป็นมือใหม่! อันดับสองร้อยหกสิบเอง อย่าฆ่าฉันเลยนะ!"

'จ๊ีบ!'

เสียงใสกระซิบดังขึ้นหนึ่งครั้ง ที่คอของผู้หญิงคนนั้นปรากฏรอยเลือดหนึ่งสาย!

พร้อมกันนั้นชื่อหวังเจ้อก็ถูกขึ้นเตรียมจากไป "อย่าใจอ่อน"

ประโยคนั้นบอกกับเปยคู เขารู้ว่าเปยคูจะปล่อยเธอไปเพราะว่า เธอเป็น...ผู้หญิง

"นักฆ่าถ้าใส่ความรู้สึกเยอะเกินไปก็เสียคุณสมบัติที่จะเป็นนักฆ่า หรืออาจถึงขั้น...ตาย" แล้วเขาก็เอ่ยประโยคสุดท้ายออกมา "ก็เหมือนน้องสาวฉัน คนที่พานายเข้าวงการนั้นไง"

จากนั้นเสมือนภาพซ้ำ ชื่อหวังเจ้อและอายาสะ เอิริเดินผ่านหน้า เปยคูที่กำลังอึ้งค้างไปราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ขณะเดียวกันผู้หญิงคนนั้นก็ล้มลง

'น้องสาว' ที่หวังเจ้อเอ่ยถึงก็คือเจ้าของเดิมของปืนพกเดิมในรันทัน อีเลฟเว่นของเปยคู...

กู้อิ่งเสวี่

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : ไม่นแน่ชัด

ฉายา : เปยคู

อันดับปัจจุบัน : 7

อาชีพเดิม : นักเขียนนิยาย

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ไม่มีทักษะพิเศษ ชอบใช้สมอ่งฆ่าคน จะทำความเข้าใจเบื้องหลังและเรื่องราวของผู้ว่าจ้างก่อน จึงจะตัดสินใจว่าจะรับ 'งาน' หรือไม่ ไม่ฆ่าผู้หญิงคือหลักการของเขา ปืนพกประจำตัวคือปืน M1911 ที่มีอักษร 'Gold Cup National Match' สลักไว้ ใช้อาวุธมรณะมากเกินไปคือข้อด้อยของเขา ขณะเดียวกันก็เป็นข้อดีซึ่งมีอยู่ไม่มากของเขาด้วย

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : โจวจวินหล่าง

ฉายา : ชื่อหวังเจ้อ (ผู้สังหารราชัน)

อันดับปัจจุบัน : 1

อาชีพเดิม : ซีอีโอบริษัทในตลาดหลักทรัพย์

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : หน้าตาหล่อเหลาคมคาย มีสง่าราศี
เปล่งประกายแห่งความเป็นราชัน วิชาเฉพาะการกีรระดับ S
ขึ้นไปเท่านั้น รักรถยนต์ลัมโบร์กินีสีส้มของตัวเองเป็นที่สุด
เขาเชี่ยวชาญอาวุธทุกชนิด มีดประจำตัวคือ Strider BT-SS
สายเคือ ปืนพกประจำตัวคือ Baretta 90-Two ว่องไวอย่างน่าทึ่ง
ปฏิกิริยาตอบสนองเหนือคนทั่วไป มีอายุสะเดรีเป็นผู้จัดการ
และเลขาฯ ส่วนตัว

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

ชื่อ-สกุล : โจวเหวินฮู่ย

ฉายา : เลี้ยวเฮย (เจ้าดำ)

อันดับปัจจุบัน : 260

อาชีพเดิม : พนักงานขายเสื้อผ้า

ส่วนสูง : 160 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : แต่งตัววัยรุ่นเต็มที่ โปรดปรานการเล่นเกม
มือถือที่สุด ชอบร้องเพลง

'คนที่ทำอะไรใช้อารมณ์ ไม่รู้จักตัดขาดความรู้สึกบ้าง
สุดท้ายจะกลายเป็นทำร้ายตัวเอง'

ตัวอย่าง

บทที่ 1

ความทรงจำของนักฆ่า

Killer Memories

(1)

กลางดึก ณ ฐานที่มั่นใต้ดินในโรงเรียนมัธยมจ่งเต๋อ

สมาชิกของนักฆ่ากลุ่มย่อยประกอบด้วยเป่ยกู เฟิงอวี จูเก๋อจู้ย ลี้อฮวง หลงจื่อเจวี่ยน ซุนเทียนเต็ง ซินอวีเลียน พร้อมด้วยเหล่าผู้จัดการ หูฝูหรง หูหลี รินะ ไต้จี้ ฮวาเยวี่ย รวมทั้งสิ้นสิบสองคน ฮวาเยวี่ยคือผู้จัดการคนใหม่ของซุนเทียนเต็ง

คืนนี้ผม เฟิงอวี จูเก๋อจู้ย ลี้อฮวง ยังมีหูฝูหรง หูหลี และรินะ ต่างอยู่ในฐานที่มั่น

"เป่ยกู วันนี้หายไปหาหวังเจ้อแล้วมีนักฆ่ามือใหม่มาฆ่านาย?" จูเก๋อจู้ยผู้ตาบอดสีแต่กำเนิดถามขึ้น

"ใช่ อ่อนมาก โดนหวังเจ้อฆ่าไปแล้ว" ผมเหลียวกลับมามองหูหลี "ช่วยดูให้ฉันหน่อยว่าตอนนี้อีกกี่คนนักฆ่ายังเหลืออีกกี่คน"

"ไม่มีปัญหา" หูหลีรวบแป้นพิมพ์คอมพิวเตอร์ "นักฆ่าสองร้อยหกสิบเจ็ดคน มีอยู่เก้าสิบสี่คนตายในช่วงนี้ เข้ามาใหม่อีกยี่สิบหกคน ตอนนี้มีทั้งหมดหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้าคน"

"แม่ง เหลือแค่ไม่ถึงสองร้อย" เฟิงอวีผู้มีผิวสีทองแดงเอ่ย "ซันเป็นแบบนี้ต่อไป มีแต่จะเหลือน้อยลงเรื่อยๆ"

"ซันได้ยืนยันว่าพวกผู้จัดการหานักฆ่าได้ยากขึ้นทุกทีแล้ว" ฝูหรง ผู้ดูเหมือนคุณอากำลังจ้องหน้าออกรินะเซมิ่ง

"ก็ไหนะสิ! แถมยังมีแต่พวกมือใหม่กระดุกอ่อน มากันเล่นๆ ทั้งนั้น" รินะผู้เป็นโอดาคุสวมเสื้อยืดรัดรูปเอ่ย "เข้ามาได้ไม่ทันไรก็โดนฆ่าแล้ว"

"นี่เป็นการขาดคนที่รุนแรงที่สุดครั้งหนึ่งขององค์กร" ผมว่า "อย่าลืมนะถึงจะมีนักฆ่าอีกเกือบสองร้อยคน แต่ไม่รู้ว่ามิกี่คนที่เข้าร่วมกับ"

'ฝ่ายต่อต้าน' ไปแล้ว"

"มีข่าวซุบซุนให้บ้างรีเปล่า" ลีฮวงผู้ไม่ค่อยพูดค่อยจาส่งเสียงถาม

"แม่ง โดโลผู้จัดการของมันเป็นเซียนคอมฯ หมอนั่นกลบข่าวกับร่องรอยจนมิดชิดได้ ก่อนหน้านี้ไปที่ห้องลับในร้านคอมพิวเตอร์ของพวกมันก็ไม่เห็นเงาของพวกมันแล้ว" ผู้ทรงออกจะซุนเคื่องรับไม่ได้

"เราอยู่ในที่แจ้ง พวกมันอยู่ในที่ลับ" จูเก๋อจ้วยเอ่ย

"หึ พวกเราก็หนักมานะ อยู่ในที่ 'ลับ' เหมือนกันไม่ใช่หรือไง" เฟิงอวี่ยิ้มขึ้น

"เขาเป็นว่าเราต้องหาตัวให้ให้เจอ แล้วล้างแค้นให้ซี" จูเก๋อจ้วยเอ่ย

"อีกอย่างต้องเอาพวกที่รวมหัวกับไหมมากำจัดทิ้งไปพร้อมกันด้วย"

ผมเอ๋ย

"นายปฏิเสธหวังเจอไปแล้วนี่จะไม่ช่วยของค์ภรรยา" จ้วยไม่เข้าใจความคิดของผม

"ฉันไม่ได้ช่วยพวกเขา และก็จะไม่ร่วมมือด้วย ฉันก็แค่จะกำจัดพวกมันให้หมดทิ้งโขงด้วยวิธีการของตัวเอง" ผมว่า

"เพื่อนของศัตรูที่ฆ่าเพื่อนฉันก็คือศัตรู" ลีฮวงเอ่ย

พวกเราพากันมองเขา

"เกิดอะไรขึ้น" ลีฮวงประหลาดใจเล็กน้อย

"อือๆ เจ้าที่มิที่ไม่ค่อยยอมพูดยอมจา ปล่อยมาที่มีทั้งเว้ย!" ผู้ทรงหัวเราะลั่น

พวกเราก็หัวเราะออกมาเช่นกัน

ที่จริงระยะนี้ผมเองก็งานยุ่งเป็นพิเศษเพราะเรื่องอื่นๆ แต่ผมไม่เคยลืมว่าต้องแก้แค้นให้ซี และเราก็สืบได้แล้วว่านักฆ่าคนไหนบ้างที่ร่วมมือกับไหม ในจำนวนนั้นมีขวงหลิงล่วนคู่ ล่วนซ้อ แล้วก็ฮวาเหวิน

นักฆ่าที่เลื่อนขึ้นมาเป็นสิบอันดับแรกอย่างรวดเร็ว จากภาพลับสุดยอด
ในข้อมูลนักฆ่า 'เขา' ปิดหน้าไว้ ไม่รู้ฐานะที่แท้จริง ทว่านอกจากนี้
ที่คาดไม่ถึงที่สุดก็คือเขาคือนั้น...

หมายเลขศูนย์... ชูได้หลังเฮ่า

ชายผู้ซึ่งเคยยืนอยู่ตรงหน้าผมก็ทำให้ผมรู้สึกถึงความตายได้แล้ว
คนนั้น

วันนั้นในพิพิธภัณฑสถานประวัติศาสตร์ เขาถูกกระสุนของผมเจาะ
เข้าขมับจากระยะเผาขนจนตายไปแล้วชัดๆ ทำไมเขาถึงยังรอดชีวิต
มาได้

บอกตามตรงนะครับ ผมล่ะไม่อยากเจอเขาเลย...

ไม่อยากเจออีกเป็นครั้งที่สองเลยจริงๆ

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : หลิวเจ้อเทียน

ฉายา : เฟิงอวี๋ต้วนฉางเหริน

อันดับปัจจุบัน : 33

อาชีพเดิม : คนงานตัดเหล็ก

ส่วนสูง : 180 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : รูปร่างแข็งแรงกำยำ ผิวสีแทน รักสวยรักงาม

เจ้าสำอาง มีความสามารถในการสังเกตที่เหนือคนทั่วไป

ปืนพกประจำกายคือปืน Desert Eagle Mark XIX

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : จูเก๋อจื่อผิง

ฉายา : จูเก๋อจู้ย

อันดับปัจจุบัน : 23

อาชีพเดิม : เจ้าแก๊วร้านเครื่องเขียน

ส่วนสูง : 183 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ตาบอดสีแต่กำเนิด โลกในสายตาเขา
ปราศจากสีใดๆ รวมถึงสีเลือดสดๆ ด้วย เป็นคนเรียบง่าย
ชอบช่วยเหลือผู้อื่น แต่หากพบคนหรือเหตุยุติธรรมก็จะ
เอาคืนเป็นร้อยเท่า อาวุธสังหารคือเครื่องเขียน

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : เกาจวินฟาง

ฉายา : ลี้อฮวง

อันดับปัจจุบัน : 6

อาชีพเดิม : คนเก็บขยะ

ส่วนสูง : 178 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : คนมาเก๊า พ่อแม่เสียชีวิตตั้งแต่เขายังเล็ก
กลายเป็นคนเก็บขยะหาเลี้ยงเขาจนเติบโตใหญ่ หลังจากยายเสียชีวิต
ก็สืบทอดอาชีพเก็บขยะต่อ ไม่ชอบพูด ไม่ค่อยรู้จักสื่อสารกับ
คนอื่น มีความสามารถ 'ภาพลวงตาเหมือนนาฬิกาหยุด' ปืน
ประจำกาย S&W M500

'คนที่ไม่อยากเจออีกเป็นหนที่สอง ไม่ใช่เกลียดก็คือกลัว'

(2)

คืนวันหนึ่งในสัปดาห์ต่อมา

ผมอยู่บนรถบัสนั่งที่ว่างตลอดคืน

ในนักฆ่าหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้าคนมีที่คนกันณะที่ทรยศองค์กรนักฆ่าไปแล้ว คราวก่อนตอนมือใหม่คนนั้นมาฆ่าผม ผมก็รู้ว่าซุ่ยหุน ไหล่ง 'เทียบเชิญ' ให้นักฆ่าคนอื่นๆ แล้ว เชิญให้นักฆ่าขององค์กรไปฆ่า 'คนกันเอง'

ครั้งนี้ต่างจากครั้งก่อนเพราะประเมินจำนวนคนไม่ได้ เป็น 'สงครามภายใน' อย่างแท้จริง

ขณะที่ผมกำลังครุ่นคิด หูหลี่ผู้จัดการของผมก็โทรมา

"เปย ฝูหรงบอกว่าสามสิบนาที่ก่อนมีคนลอบทำร้ายเฟิงอวี๋ นายก็ต้องระวังนะ" หูหลี่เอ่ย

"เขาไม่เป็นไรใช่ไหม"

"ยังได้อยู่ เฟิงอวี๋ไล่ไปแล้ว ฝูหรงบอกว่าเฟิงอวี๋กำลังสะกดรอย เจ้ามันอยู่ ติดต่อพวกนายโดยตรงไม่ได้ชั่วคราว"

"เข้าใจ ฉันทจะระวังตัว ไว้คุยกัน บาย"

หลังวางสายผมก็เหลียวมองผู้โดยสารบนรถบัสนตามสัญญาณ ผมนั่งอยู่ชั้นบนบริเวณส่วนหน้าของรถ อาจเพราะตึกมากแล้วจึงมีผู้โดยสารแค่สองคน ดูท่าทางพวกเขาไม่เหมือนนักฆ่าเลยสักนิด

โชคดีรับ นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้

ไม่มีใครรู้หรือหาว่าประชากรเจ็ดล้านคนที่อาศัยอยู่ในมหานครแห่งนี้

คนไหนคือนักฆ่า ก็เหมือนกับผมแหละครับ ไม่มีใครรู้ฐานะของผม
ด้วยเหตุนี้ผมจึงเดินไปที่ท้ายรถอยู่ดี สมมติพวกเขาเป็นนักฆ่า
ก็จะได้ลอบโจมตีผมกะทันหันจากด้านหลังไม่ได้

ผมเดินผ่านข้างชายสองคน...

ไม่มีพฤติกรรมน่าสงสัยใดๆ หนึ่งในสองนอนหลับไปแล้ว
เวลานี้เองหูหลี่ก็ส่งข้อความว้อทส์แอฟหาผมอีกครั้ง 'จួយก็โดน
โจมตี เขาไม่เป็นไร'

หูหลี่ไม่โทรหาผม?

หากพวกเขาถูกลอบโจมตีพร้อมกันก็แปลว่าข้างกายผมก็อาจมี...
ศัตรูเช่นกัน! หูหลี่จึงไม่โทรเข้ามาบอกผม แต่บอกสั้นๆ ทางข้อความว่า
'เขาไม่เป็นไร'

ผมมองชายสองคนที่อยู่ข้างหน้า...

พวกเขาเป็นนักฆ่า?

ไม่ รถบัสสองชั้นไม่ได้มีแค่ชั้นเดียว...

หรือว่า...

'ปัง!'

กระสุนจากด้านล่างเจาะเข้าสู่ร่างของหนึ่งในผู้โดยสารแล้วทะลุผ่าน
หลังคารถไปอย่างแม่นยำไม่ผิดพลาด!

สองวินาทีต่อมาชายคนที่สองก็ถูกสังหารเช่นกัน!

"แม่ง!"

อยู่ชั้นล่าง!

'ปัง!'

กระสุนนัดที่สามลั่นดัง!

หลังตรอกแห่งหนึ่งในย่านต่ายกอกจู้ย

ชายสองคนกำลังสูบบุหรี่ไปคุยไป

"ตัดสินใจแล้วหรือ" เขาหยิบปืนลั่นลั่นแฉัดของเขามาถือเล่น
"ร่วมมือกัน?"

"มีเงินให้เก็บแล้วทำไมจะไม่ละ สำหรับฉัน พวกนั้นก็ดี ต้องค์กรนักฆ่า
ก็ดี ฉันไม่มีจุดยืนหรอก" ชายผมสีขาวยาวเป็นเงินยวงเอ่ย

ชื่อหวังเจ่อรู้จักตั้งคนมาเป็นพวก ให้นักฆ่าแสดงจุดยืนของตน
แต่ผู้ที่รู้จักทำเช่นนั้นนอกจากหวังเจ่อก็ยังมี...เขาด้วย

ชู่ยุน ไห่ที่ปัจจุบันควบคุมโดยบุคคลิกที่สาม

ทว่านักฆ่าที่เขาตั้งตัวมาไม่ใช่พวกนักฆ่าที่ยังทำตัวเป็นกลาง แต่
เป็นนักฆ่าที่เข้าร่วมกับกลุ่มของชื่อหวังเจ่อไปก่อนหน้า...เสียอวีนเซวี่

"ฮ่าๆ! ดีมาก จั๊นนายก็อยู่ในกลุ่มพวกนั้นต่อไป โอกาสมาเมื่อไหร่
ก็เดินตามเกมของเรา ระวังให้ดีละ! หวังเจ่อไม่ใช่ธรรมดา" ไห่เอ่ย

"นายลี้มไปแล้วหรือว่าคนที่ฉันฆ่า 'นอกตลาด' นะ...เยอะกว่า
นักฆ่าอันดับต้นๆ ซะอีก ไม่ต้องให้นายห่วงหรอก" อวีนเซวี่เอ่ย

"ยอดมาก ขอให้ร่วมงานกันอย่างมีความสุข หี"

ขณะนี้ในองค์กรมีขุมกำลังสามฝ่ายคั่งงำกันอยู่

กลุ่มของชื่อหวังเจ่อ ได้แก่ ชื่อหวังเจ่อ จั๊จจอกเงินโตเออร์
อ้าย เสียอวีนเซวี่

ฝ่ายต่อต้านของไห่ ได้แก่ ชู่ยุน ไห่ ขวงหลิง ล้วนลู่ ล้วนชื่อ
ฮวาเหวีน ชูใต้หลังเฮ่า

นักฆ่ากลุ่มย่อย ได้แก่ เฟิงอวี่ เปยคู จูเก่อจู้ย ลีฮวง

มีคนละทิ้งแสงสว่างไปเข้ากับด้านมืดแล้ว จะมีนักฆ่าอื่นๆ ละทิ้ง
ด้านมืดไปเข้ากับแสงสว่างไหมนะ

การนองเลือดของจริงกำลังจะเปิดฉาก

'คลังข้อมูลโลกนักรบ'

หน่วยงาน : องค์การนักรบ

ชื่อ-สกุล : จางชิงววิน

ฉายา : ชูยหุน ไห

อันดับปัจจุบัน : 5

อาชีพเดิม : คนส่งอาหารดีลิเวอรี่

ส่วนสูง : 181 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ปราบกฏอากรรมหลายบุคคลเมื่ออายุเจ็ดขวบ
จิตใจนิสัยอ่อนโยน ส่วนอาเออร์โหดเหี้ยม ชีวิตปกติมีจิตใจเป็น
ผู้ควบคุม เวลาทำงานนักรบคนอาเออร์เป็นคนจัดการ เขาชอบฟัง
เพลงขณะฆ่าคน เป็นพกประจำตัวคือปืนล่ากล้องแฝด AF2011-A1
ปัจจุบันบุคคลที่สามเป็นผู้ควบคุมร่าง เขามีทั้งหมดสามบุคคลิก

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : โอวภู่กวง

ฉายา : เสี่ยอวิ้นเซี่ย

อันดับปัจจุบัน : 199

อาชีพเดิม : วาณิชธนกิจ (iBanker)

ส่วนสูง : 183 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ผมสีเงินยวง เท่เป็นพิเศษ ชอบสวมสูทสีดำ
รับงานฆ่าคนโดยไม่ผ่านองค์กรเป็นจำนวนมาก อันดับไม่อาจ
บ่งบอกฝีมือของเขาได้ จำนวนคนที่เขาฆ่า 'นอกตลาด' เยอะ
กว่านักฆ่าแถวหน้าเสียอีก อวภู่ประจำตัวคือมีดเดินป่าที่มี
ใบมีดมนสีดำ

'คนข้างกายคุณอาจไม่ใช่ นักฆ่า

แต่คุณรู้หรือว่าเขาเป็นคนที่ช่วยเหลือคุณจากใจจริง

หรือเป็นคนถ้อยซำซำ'

(3)

บนรถบัสนั่งที่วิ่งตลอดคืน

'ปัง!'

กระสุนนัดที่สามยิงออก!

กระสุนยิงถูกเสื้อนอกที่ผมวางไว้บนที่นั่ง!

หลังจากเขายังกระสุนนัดที่สองไม่ถึงสองวินาที ผมก็ปราดไปที่

ข้างบันไดแล้วกระโดดลง!

ชั้นล่างมีคนเพียงคนเดียว!

ชายสวมแว่นตารูปทรงประหลาดนั้นยังไม่ทันตั้งตัว ผมใช้ 'จู้ย็องเตา'* ที่จู้ย็องให้มาเล่นงานปืนในมือเขาจนหลุดจากมือ ตามด้วย ฟุ้งเข้าไปชั้ดกำปืนใส่อย่างแรง! แว่นตาพิลึกๆ นั้นร่วงหลุด ผมเก็บปืนพกของเขาขึ้นมาแล้วเส็งใส่!

"ฉันเห็นว่ามีสามคนชั้ดๆ...ทำไมจู้ย็อง...โผล่มาอีกคน?" เขามองผมอย่างลนลาน

"หือ? ไซ้เซ็นเซอร์จับความจู้ย็องจริงๆ ด้วย" ผมเหลือบมองแว่นตาเขา "ก็ต้องโผล่มาอีกคนแน่ละ 'คนคนนั้น' เป็นแค่เลื้อนออกที่ยังอุ้่นอยู่ของจันเอง!" ผมเก็บมีดของผม ปากกระบอกปืนยังคงเส็งใส่เขา "ให้ส่งนายมาไซ้มัย"

"ไซ้! หมอนั้นแหละ! ชูยฺหุน ไห! เขาต่างหากคือคนที่อยากฆ่านายไมไซ้จัน! อายายิงนะ!" เขาชูมือทั้งสองข้างแล้วลุกขึ้นช้ำๆ "แว่นตานี้เขาก็เป็นคนให้จันมา!"

คราวนี้ไม่แค่ผมแล้วล่ะครับ นักฆ่าทุกคนที่เกี่ยวข้องกับจ้าย่าชี่ ไหก็คิดจะจัดการทั้งหมดไม่ให้เหลือแม้แต่คนเดียว!

เขามีเหตุผลอะไรถึงต้องทำแบบนี้

ในเลื้อยววินาทีนี้เอง ผมก็เห็นเขามองผมพร้อมกับ...ยิ้ม!

ไม่ เขายิ้ม...ขณะที่มองไปข้างหลังผม!

ผมหลบไปทางซ้าย!

'ฟูบ!'

* คีตเตอร์ 'จู้ย็องเตา' (มีดงาบาบ) โปมีดทำจากเขรามิกคมกริบ ด้านล่างของตัวมีรูสี่รู สามารถเอานิวสอดเข้าไปได้ ช่วยให้ผู้ใช้ถือได้มั่นคงขึ้น ด้านบนมีร่องลึกลงให้นิวโป้่งเป็นจุดส่งแรง ช่วยเพิ่มกำลังโจมตีได้ ส่วนปลายโค้งเล็กน้อย ขณะโจมตีจะได้ไม่บาดถูกข้อมือหากออกแรงเยอะเกินไป

ศรดอกหนึ่งพุ่งเข้าเสียบหัวใจเขา เขาตายคาที่! ส่วนผมไปหลบ
อยู่หลังบันไดรถบัส!

"ร้ายกาจ ฮ่าๆ! ทำไมนายถึงหลบพ้นล่ะ" เขาถาม
เพราะในเสี้ยววินาทีนั้นผมนึกถึงคำถามเด็กประถมคำถามหนึ่ง
ขึ้นมาได้

บนรถบัสมีคนที่สามคน มีสองคนขึ้นรถ สามคนลงรถ ตอนนี
บนรถบัสมีคนที่คน

สองคน? ไม่ครับ มีสามคน!

ถูกต้อง คนขับ!

คนขับก็เป็นนักฆ่า!

พวกเขาส่งนักฆ่าสองคนมาฆ่าผม!

"นายเป็นใคร" ผมถาม

"ไม่ทันไรก็ล้มฉันแล้ว? เราเคยเจอกันในห้างเอพีเอ็มแล้วไม่ใช่หรอ"
เอพีเอ็ม?

คนที่ขับรถไปด้วย วกมือกลับมายิงหน้าไม้ให้เข้าเป้าไปด้วยได้
มีเพียงคนเดียว!

นักฆ่าอันดับแปด ทักษะทางธนูเป็นเลิศ เคยเป็นตัวแทนฮ่องกง
ไปแข่งระดับนานาชาติ... ขวงหลังลั่นคู!

"แม่ง นายเปลี่ยนอาชีพมาขับรถบัสแทนตั้งแต่เมื่อไหร่วะ" ผม
กำลังคิดว่าจะยิงเขาให้ตายได้อย่างไรดี

"ช่วยไม่ได้วะ นายรู้มั๊ยว่านักกีฬาฮ่องกงรายได้เท่าไร ต่อให้ฉัน
เป็นโค้ชก็ยังไม่ได้อะไร ถือชะว่าหารายได้เสริมก็แล้วกัน" เขาเอ่ยยิ้มๆ
"มาฆ่าฉันสิ ก่อนตายฉันจะได้หักพวงมาลัยให้รถ... พุ่งตกทะเล!"

ผมมองไปนอกรถบัสแวบหนึ่ง นี้อ่าวโทโลก!

เดิมทีต่อให้มีบันไดกั้นกลางผมก็ยิงเขาที่นั้งอยู่ตรงที่นั่งคนขับให้ตายได้ แต่หลังจากยิงแล้วผมก็จะเหินลงทะเล ที่สำคัญคือ...ผมว่ายน้ำไม่เป็นครับ!

"หี มีตัวเล็กอื่นมั๊ย" ผมยิ้มขึ้น

"ลกรถสิ" เขาว่า

"นายต้องจอดก่อนสิ ฉันถึงจะลงได้"

"ไม่ได้ๆ ยังไม่ถึงป้าย คุณต้องเคารพกฎจราจรนะครับ"

"ป้ายต่อไปคือที่ไหน"

"ปรโลก"

"งั้นนายไปก่อนเหอะ"

ทันใดนั้นกระจกหน้าต่างซ้ายมือผมก็ระเบิด! กระสุนยิงเข้ามาจากด้านนอก! ผมหันขวับไปมองข้างนอก เป็นรถเบนซ์เอสแอลเคเปิดประทุน! ผมมองไปยังตำแหน่งคนขับ...เธอ...

ผมอึ้ง ช็อกยิ่งกว่าตอนกระสุนยิงกระจกแตก! ช็อกกว่าเป็นร้อยเท่า! เป็นพันเท่า!

"ม้าวรอะไระ รีบลงมา!" เธอตะโกน

ผมกระโดดลงทันที!

ผมหมดสติในใจในตัวขวงหลังล่วนลู่ หันมาจ้องเธออย่างจริงจังแทน

"พวกมันไม่ได้ส่งนักฆ่ามาจัดการนายแค่สองคน แต่เป็นสาม! อีกเจ็ดร้อยเมตรมีสไนเปอร์อยู่อีกคน!" เธอลดความเร็วรถ "ฉันเคยสอนนายแล้วไม่ใช่หรือไง อย่าได้ใจจนลืมหั้ย!"

ผมจ้องมองดวงหน้าของเธอเขม็ง น้ำตา...จวนจะไหลออกมา

ความทรงจำ...ประเดประดังขึ้นมาพร้อมกัน

จากนักฆ่าสองร้อยหกสิบเจ็ดคน มีเก้าสิบสี่คนถูกฆ่าตายในขณะนี้
และเข้ามาใหม่อีกยี่สิบหกคน ปัจจุบันเหลือถึงหมดคนหนึ่งร้อยเก้าสิบเก้าคน

...

องค์กรนักฆ่ากำลังเผชิญวิกฤตครั้งใหญ่
เมื่อผู้ยุทุน ไทรวรอมเหล่านักฆ่าระดับยอดฝีมือ
ออกล่าล้างนักฆ่าด้วยกัน ทนทายทำลายล้างองค์กร!
ชื่อหวังซ่อน ผู้เป็นนักฆ่าอันดับหนึ่งไม่อาจเพิกเฉยได้
จึงเร่งรวบรวมนักฆ่าที่ไว้วางใจได้เข้าต่อกร
แม้อีกฝ่ายจะมีหมายเลขศูนย์ในตำแหน่งคนนั้นอยู่ในทันทีตาม!

แต่สำหรับพวกเขาขององค์กรนักฆ่าจะเป็นอย่างไรไม่มีใครสนใจ
เพราะจุดมุ่งหมายของพวกเขาเหมือนกันคืออย่างเดียว
คือฆ่าผู้ยุทุน ไท ล้างแค้นให้พวกเมืองที่ตายไป!

วรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-06-2435-5

9

786160 624355

ราคา 209 บาท